

POGLED NA SVOJE DELO

Vesna Radovanovič

ZGODILO SE JE V KNJIŽNICI

Revija *Otrok in knjiga* me spremlja že dolgo tako na poklicni poti kot tudi tisti, ki bi ji najraje rekla – ljubiteljski.

Članki, ocene, razprave, poročila, odmevi – vse to so teme, ki jih iz revije dobro poznam. Pa me je kljub temu presenetilo povabilo glavne urednice Darke Tancer Kajnih, da bi napisala nekaj za rubriko Pogled na svoje delo, in postavilo se je čisto enostavno vprašanje: Oj, kaj pa zdaj? O čem le – o posamezni slikanici, seriji, liku, začetku ...?

Odgovor je seveda v reviji, saj jih imaš lepo po numerus currens zložene na polici, sem si rekla.

In sem šla. Brskat po kazalih, kaj je kdo napisal. Toliko različnih zapisov – od intervjujev, odlomkov del, govorov, samorefleksij, ki sem jih prej brala pač kot del revije.

In spet sem bila na začetku – sama s seboj in z mislimi, kaj naj vržem na papir, da ne bo ravno nezanimivo.

Sem knjižničarka na mladinskem oddelku soboške knjižnice, srečujem se predvsem z mladinsko literaturo in kar je najpomembnejše: vsako leto tudi z avtorji, ki na Slovenskem pišejo literaturo za otroke in mladino – da, govorim o srečanju OKO BESEDE.

In verjetno se je ravno tu tudi zame vse začelo. Zbir prispevkov, ki so mi jih pisatelji velikodušno pošiljali, sem zbrala v knjigi *Kdaj ste umrli*. Kritika jo je ocenila z »ne tič ne miš«, a ravno letos, ko praznujemo petindvajset let srečevanja, je prav lepo pokukati vanjo, pogledati obraze, prebirati zapisano in se spomniti tudi tistih, ki niso več z nami, a so bili del »Očesa«. Da, dragi Dane, Tone, Miha in Nada, o vas govorim in hvala vam za vse trenutke, ki smo jih preživeli skupaj.

Če rad bereš, če rad pripoveduješ, se verjetno slej ko prej prikrade želja, da bi tudi sam kaj napisal. Že v otroštvu sem uživala v pisanju, si drznila tekste pošiljati tudi na literarne natečaje, a prva zgodbica, ki sem jo zapisala, se je porodila prav v knjižnici iz posebne nuje oziroma potrebe.

Z Avtobusnim prometom iz Murske Sobote sem se dogovorila, da bodo v »tednu mobilnosti« na pravljične urice pripeljali otroke iz soboških vrtcev. Njihov edini pogoj je bil, da pripovedujem zgodbico o avtobusu, kar seveda, tako sem vsaj mislila, naj ne bi bil problem. Toda izkazalo se je popolnoma drugače. Med slikanicami nisem našla nobene, ki bi ustrezala zeleni temi. Sporočila sem jim, da žal ne bo šlo, a na prigovarjanje gospe iz avtobusnega podjetja, da naj si vendar nekaj sama

izmislim, sem začela res razmišljati. Nastala je zgodbica o avtobusu in otrokom sem jo povedala tako »na suho«, kot sama pravim, kadar nimam ilustracij iz knjig. Čudovito so jo sprejeli in čudovito jo je sprejel tudi moj založnik, ki je dobil idejo, da bi bilo lepo ustvariti zbirko slikanic o prevoznih sredstvih.

Tako se je potem porodila še ideja o »gorički Mariški«, vlaku, s katerim sem se v otroštvu vozila na Goričko. Iz lokomotivinega dimnika so švigale iskre in nisem se smela »naginjati skozi okno«, kot pravi pesem. Muzejski vlak bohinske železnice je bil prav tako del navdiha pri pisanju Puhačke, saj mi je obudil spomine na sopihanje lokomotive in predirljive žvižge prihajajočega vlaka, ki so se slišali daleč naokoli.

Slikanici z nasovom *Rožnati avtobus* in *Puhačka* sta izšli istočasno in me kot avtorico popeljali v svet slikanic. V zbirki je izšlo kar šest slikanic, ki sta jih odlično ilustrirali Ana Razpotnik Donati in Maja Lubi. Z Ano sem potem sodelovala še pri izdaji slikanice *Gnezdo*.

Moje življenje je presekala tragedija in zagotovo ne bi nikoli več pisala, če na hčerkinem računalniku ne bi našla svoje zgodbe o deklici, ki se je pogumno spopadala z boleznijo.

Zgodbico sem prilagodila otrokom in tako je v moje pisno ustvarjanje s slikovitostjo likovnega izraza vstopila Kristina Krhin, ki je ilustrirala *Zvezdico*.

Življenje teče dalje, žal nikoli več tako, kot je bilo, ampak teče, včasih prepočasi, včasih drvi, želja po nemogočem pa še zmeraj ostaja, včasih samo ponoči, včasih tudi podnevi ... ja, in tako prihajajo tudi zgodbe. Ene pridrvijo s hitrostjo misli, druge se rojevajo počasi.

In spet se je zgodilo v knjižnici, na obisku otrok iz vrtca, pri pravljичni urici. Joj, koliko kašlja je bilo slišati iz pravljичne sobe. Le kako kikirika petelin, če ga boli grlo, smo se pogovarjali. Kar sama od sebe se je pravljica začela pripovedovati, kot da je bila že od davnaj v meni. Potem sem jo zapisala in na listek pozabila.

A bilo mi je namenjeno, no, bil mi je namenjen ta listek s petelinčkom, ki se je nekega dne pri pospravljanju službene omare spet znašel v moji roki.

Z glavnim junakom sva se doma za računalnikom takoj ujela. Kako se ne bi, če pa je tako fejest fant, pa prijazen, pameten, sočuten, prijateljski. Tudi ilustratorko Kristino je čisto očaral in narisala ga je ravno takega, kot si je sam želel, da bi izgledal. Celo uredniku Jožetu Gombocu je tako prirasel k srcu, da je hotel serijo slikanic o petelinčku. In jo je dobil, pa ne samo on, tudi otroci, ki se ga veselijo in ga pričakujejo za novoletno darilo marsikje v Sloveniji.

Do podrobnosti enakega, kot ga je Kristina narisala, mi ga je ročno sešila prijateljica in že nekaj let si deliva moj delovni prostor.

Vesela sem za petelinčka, da je tako uspešen. Potegoval se je celo že za nekaj nagrad, ki so med mladinskimi avtorji zelo cenjene. Ponosna sem nanj, sicer se je malo povabil, to moram priznati, saj je vendar petelin, a ker ni preveč take sorte, se mi kljub temu prepusti, da lahko kujem nove in nove dogodivščine, in se potem skupaj veselimo vsake nove slikanice.

Ne vem, draga urednica, ali je to tisto, kar bi naj zapisala v Pogledu na svoje delo, a (morda) drugače niti ne znam – torej malo manj za velike, bi rekla, toda moje ustvarjanje je namenjeno otrokom, zato naj bo tak tudi tale zapis.